

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla **felperesnek** Horváthné dr. Molnár Livia jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen **104.000,- Ft közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetése** iránt indított perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2008. április 2-án kelt 3.P.21.133/2006/17. számú ítéletével szemben, a felperes által 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára az APEH Nyugat-dunántúli Regionális Igazgatósága Illeték Főosztálya felhívására 7.000,- (Hétezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg külön felhívásban írt módon a Magyar Államnak 7.000,- Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az alperes az 1993-94., továbbá az 1996-97. adóévek tekintetében keletkezett adóhiány, adóbírság és késedelmi pótlék behajtása iránt 2000. februárjában végrehajtási eljárást indított. Május 19-én a nyugdíjbiztosító igazgatóságtól (továbbiakban: NYUFI) kérte a felperes nyugellátása 33 %-ának letiltását.

2003. június 30-án újabb végrehajtási eljárás indult a 2001. adóév után felszámított késedelmi pótlék, valamint a foglalkoztatót terhelő 1/3-os táppénz-hozzájárulás, egészségbiztosítási járulék és egészségügyi hozzájárulás adónemeken fennálló összesen 240.440,- Ft tartozásra. Ennek keretében a NYUFI 50 %-ra emelte a letiltás mértékét. A felperes 2003. október 3-án kifogást nyújtott be, október 8-án az alperes kérte a NYUFI-tól, hogy a Vht. 67. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel az utóbbi letiltást ne újabb letiltásként kezelje és továbbra is csak 33 % erejéig teljesítsen levonást. A NYUFI 2003. november 6-án

saját eljárásának jogszerűsége mellett érvelt, az alperes azonban 2004. március 11-én újabb tájékoztatást küldött, közölve, hogy az adózónak egy végrehajtási ügye van, az újabb letiltás az újonnan keletkezett adótartozás kiterjesztésére történik, de a tartozás jogcíme azonos. A NYUFI az alperesi álláspontot elismerve a levonás mértékét 2004. szeptemberétől 33 %-ra csökkentette, az alperes pedig - a felperes továbbiakban is fennálló adótartozása ellenére - kivételesen engedélyezte a többletlevonás visszautalását, így a felperes 196.160,- Ft összegű „túlvonást” 2004. szeptember 14-én visszakapott.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 2001. óta több alkalommal kezdeményezett eljárást a saját, illetve "A" (leánya) adófolyószámláját érintően. A 2001. november 5-én kelt beadványában bejelentette, hogy 2001. február 1. napjától részmunkaidőben foglalkoztatja "A"-t. Emiatt kérte a saját adófolyószámláján fennálló túlfizetés lánya javára való átvezetését. Az alperes 2001. november 22-én arról tájékoztatta a felperest, hogy mint foglalkoztató helyesen járt el, ő köteles a kifizetett jövedelmek után a járulékot megállapítani, bevallani és befizetni. 2002. március 28-án a felperes ismételtén kérte a 48.000,- Ft átvezetését leánya adó folyószámlájára. Beadványát "A" is egyetértően aláírta, így az átvezetés megtörtént.

"A" 2001. február 1-jétől vált foglalkoztatottá, de ezt a tényt csak 2003. április 28-án jelentették be az alperesnek. Az adatmódosító lap benyújtását követően az adóhatóság a korábbi időszakra vonatkozó előírásokat, a késedelmi pótlékot törölte. A 2002. évi SZJA bevallásban megjelölt 11.000,- Ft-os visszaigénylésnek helyt adott és azt kiutalta.

Tekintettel arra, hogy "A" a járulékfizetési kötelezettségét 2001. január 31-én megszüntette, az ezt követő idősakra könyvelt automatikus járulék-előírásokat (129.800,- Ft-ot) az alperes törölte.

2003. május 28-án az egyenleg az egészségbiztosítási járulékalapnál 59.000,- Ft túlfizetést és 3000,- Ft SZJA túlfizetést mutatott. A késedelmi pótlék rendezése után az egészségbiztosítási járulékalap 48.000,- Ft-os túlfizetést tükrözött. Az alperes tájékoztatást adott arról, hogy ezen összeget a felperes lánya átvezetési és kiutalási nyomtatvány benyújtásával tudja visszaigényelni.

A felperes többször is kérte a lánya folyószámláján lévő túlfizetés saját hátralékos számlájára való átvezetését, de a kérelemhez meghatalmazást nem csatolt, holott lánya számlájával csak az adófolyószámla tulajdonosa, valamint képviselője rendelkezhet. Erről az alperes a felperest több alkalommal tájékoztatta.

A tájékoztatásokat követően 2004. szeptember 7-én "A" kérte az 52.000,- Ft kiutalását a felperes részére, alperes azonban közölte, hogy a kiutalható összeg csak 48.000,- Ft. A felperessel történő levélváltást követően az alperes a 2003. évi XCII. tv. 38. § és 43. §-aira figyelemmel fenntartotta azon álláspontját, hogy a kiutalásról vagy átvezetésről kizárólag a folyószámla tulajdonosa rendelkezhet.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kereset benyújtásakor a 48.000,- Ft a felperes lányának számláján volt, átvezetési kérelem benyújtására azonban nem került sor, míg a 2008. április 2-án megtartott tárgyalás időpontjáig a számlán mozgás volt, ennek eredményeként a számlaegyenleg jelenleg már tartozást mutat.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában kiemelt, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény érvényesítésekor a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján a felperest terheli annak bizonyítása, hogy a keresetlevélben írt ténybeli alapokon az alperes magatartása jogellenes volt, ezzel okozati összefüggésben a felperest kár érte. Bizonyítani köteles továbbá a Ptk. 349. § (1) bekezdés szerinti azon különös feltétel meglétét is, hogy igénybe vette a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati eszközöket. A bizonyítás eredménytelensége a felperest terheli.

A megyei bíróság megállapította, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget.

Az alperes által becsatolt okiratok alapján az volt megállapítható, hogy az alperes az Art. előírásai szerint járt el. A letiltással kapcsolatosan a felperes kifogását követően a szükséges intézkedéseket megtette, a NYUFI-t több alkalommal felhívta a letiltás megfelelő alkalmazására. A NYUFI által tévedésből elrendelt 50 %-os letiltás nem az alperes jogszerűtlen eljárásának eredménye. Az alperes sorozatos intézkedései eredményeként a NYUFI a továbbiakban csak 33 %-os mértékű levonást érvényesített, a többletlevonás pedig visszautalásra került a felperesnek. A felperes nem bizonyította az alperes jogellenes magatartását és az ezzel okozati összefüggésben keletkezett kárát, ezért 52.000,- Ft és kamatai megfizetése iránti keresetét a bíróság elutasította.

Alaptalannak minősítette az elsőfokú bíróság a felperes és lánya adófolyószámlájával kapcsolatos átvezetést érintő kártérítési igényt is. Kiemelte, hogy a tartozás oka az volt, hogy "A" 2001. január 1-jén bejelentkezett a 11%-os egészségbiztosítási járulékfizetési kötelezettség hatálya alá, erre figyelemmel a fizetési kötelezettségét részére előírták, azonban 2001. február elsejétől foglalkoztatottá vált, de ezt a tényt csak 2003. április 28-án jelentette be. A helyzet rendezése érdekében az alperes tájékoztatta a felperest az 1997. évi LXXX. tv. és az 1990. évi XCI. tv. előírásairól. A felperes és leánya közös kérelme alapján került sor 48.000,- Ft átvezetésére "A" adó folyószámlájára. Az adatmódosító lap benyújtását követően az előírásokat, a késedelmi pótlékot az alperes törölte. A 48.000,- Ft befizetés feletti rendelkezési jog az átvezetést követően "A"-t illette.

A felperes nem igazolta, hogy az alperes 100.000,- Ft-ot vezetett át a számlájáról a leánya számlájára, így tehát 52.000,- Ft túlfizetés lenne. A bizonyítatlanság következményét a felperes tartozik viselni. Az alperes által csatolt iratok a 48.000,- Ft átvezetését igazolják, erre pedig a felperes és lánya közös kérelme alapján került sor. A felperes valóban többször kérte, hogy a leánya folyószámláján lévő túlfizetést vezessék át a felperesi számlára, de a kérelmemhez meghatalmazást nem csatolt, így az alperes az átvezetést jogszerűen tagadta meg, hiszen "A" számlájával csak az adó folyószámla tulajdonosa, valamint képviselője rendelkezhet. E tekintetben a felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy nem kellett meghatalmazást csatolnia.

A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, az alperes 104.000,- Ft és kamatai megfizetésére való kötelezését kérte.

Előadta, hogy a letiltással kapcsolatos kereseti kérelme arra a levonásra vonatkozik, amikor a lakossági folyószámláján az 50 %-os levonáson túl további 50 % került levonásra, tehát az alperes az egész nyugdíját elvonta, a további 52.000,- Ft levonását pedig nem helyesbítették.

Álláspontja szerint az alperes könyvelése törvénysértő volt. Az alperes jogellenesen mutatta ki a felperes leánya számláján a járulékot tehertételként. A rendezés érdekében a felperes engedélyt adott, hogy folyószámláján jogtalanul nyilvántartott értéket az alperes vezesse át lánya számlájára, hogy a hibás könyvelés megoldódjon, az alperes azonban nemcsak 48.000,- Ft-ot, hanem további 52.000,- Ft-ot utalt át.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak megalapozott tényállására és helyes jogi következtetésére figyelemmel.

A felperes fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

A megyei bíróság a per eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg. Döntésével, annak indokaival az ítélet tábla maradéktalanul egyetért, a felperesi fellebbezésre tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perben - ahogy arra az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen rámutatott - a felperesre hárult annak bizonyítása, hogy a kártérítés Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános feltételei (jogellenes alperesi magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett kár) és a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt különös feltételek (a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati eszközök igénybevétele) együttesen fennállnak. Az általános és különös feltételek bármelyikének hiánya a kártérítési kereset elutasításához vezet.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltak megfelelő alkalmazásával többször tájékoztatta a felperest a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. A felperes ennek ellenére tényállításainak alátámasztása érdekében semmilyen bizonyítékot nem csatolt, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az adóigazgatási eljárás alperes által becsatolt iratainak helyes értékelésével jutott arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy az alperes jogellenes magatartást nem valósított meg, a nyugdíjból való többletlevonásra alapított kereseti kérelem tekintetében a felperest kár nem érte.

A becsatolt alperesi iratok azt is minden kétséget kizáróan alátámasztották, hogy a felperes és lánya közös kérelme alapján - a felperes állításával szemben - nem 100.000,- Ft, hanem 48.000,- Ft került átvezetésre "A" adófolyószámlájára.

A fentiekre tekintettel a megyei bíróság a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak helyes alkalmazásával értékelte a felperes terhére a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményeit és utasította el a felperesi keresetet.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta, az eredménytelenül fellebbező felperest pedig a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték állam javára való megfizetésére.

Győr, 2008. október 13. napján

Dr. Világi Erzsébet sk. a tanács elnöke	Dr. Maurer Ádám sk. előadó bíró	Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk. bíró
--	------------------------------------	--

A kiadmány hiteléül:

Kiadó: